

Takács Zsuzsa

EGY ÁBRÁND VÉGE

Kísérteteink megunták, hogy ott
lapuljanak a házfalba veszve
vagy a gesztenyefa odvába szögezve,

akik túrték eddig, hagyták, hogy vakon
nézzünk a szemükbe és gúnyolódjunk
hiányukon, most elrántották arcukról

a leplet és előbújtak, megálltak
előttünk hányavetin, keresztben az úton.
és mi, akik elbizakodottan éltünk,

akiket dermedt pillantásuk kísért,
megfordulunk és elindulunk (velük)
a jövőbe, vagyis: a múltunkba vissza.

(2000, 2002/4.)